

Yeter!

Sağlığınıla övünme,
Bir küçük kaza yeter!

Nafakayla dalga geçme,
İki satır dilekçe yeter!

Emekliliğe heveslenme,
Bir baskın kanun yeter!

Adaletle hiç güvenme,
Bir kadın beyanı yeter!

Malınla garibanı ezme,
Bir ufak kıvılcım yeter!

Sendikaya sırtın dönme,

Bir lüküs araba yeter!

Ercan ÖZÇELİK

12 Kasım 2019

Ne Zaman Kurtuluş Yoluna Girebiliriz?

□Devletimizin, fuhuş bataklıklarına ruhsat ve polis koruması vermeyip, buralardan topladığı vergilerle memurun maaşını, devletin giderlerini karşılamadığı zaman!

□Devletimizin, Anayasada gençleri kötü alışkanlıklardan koruma sözü verdiğini unutmayıp, **Milli Piyango** adıyla KUMARHANE işletmeciliğini bıraktığı zaman!

□Devletimizin, bütün kötülüklerin anası, şiddet ve cinayetlerin azmettiricisi olan alkolle mücadele için, sadece zam yapmakla yetinmediği, içkinin hayatımızdan uzaklaşmasını sağladığı zaman.

□Devletimizin, **Aile Bakanlığı** adı altında feminist ideoloji ve örgütlerin taşeronluğunu, yani

aile ve erkek düşmanlığını resmen bıraktığı zaman!

□Bir türlü Milli olamayan Eğitim sistemini, **Fulbright** sözleşmesiyle getirilen ABD hegemonyasından ve ateist bakış açısından kurtarıp, Milletin değerlerine dost nesiller yetiştirdiğimiz, mason ve rotaryen tarikatlara resmi izinle ifsad yetkisi vermeyi bıraktığımız zaman!

□Adalet kelimesini sadece lafta bırakmadığımız, Allah'ın helal kıldıklarını yasak, haram kıldıklarını serbest ve hatta teşvik etmeyi terk ettiğimiz zaman!

□Siyasi ve bürokratik makamları; eş, dost, aile, akraba, mezhep, tarikat, hemşeri ve meslektaş gibi kayırmacıların işgalinden kurtardığımız zaman!

□Kriz ve darlık zamanlarında zor durumda kalan insanlarımıza en büyük müjde olarak, düşük FAİZLİ KREDİ illetini ilaç gibi göstermeyi terk ettiğimiz, ekonomiyi faiz çukurunda debelenmekten kurtardığımız zaman!

□Piyasalar daraldığında genelde aynı açgözlü şirketlere kaynak aktarıp, yüzsüzce ödemedikleri vergileri affedip, SGK ya taktıkları borçları silmeyi, çalışanların maaşlarından ise her zaman aşırı yüksek ve peşin vergiler alarak süründürmeyi bıraktığımız zaman!

□Memlekete katabileceği yeni değeri kalmamış siyasi dinazorları, çeşitli yönetim kurullarına atayarak, ölene kadar milletin sırtından beslenmelerini engellediğimiz zaman!

□Başlangıcı iyi niyetli de olsa, sonradan yanlış veya fahiş hesapların yapıldığı anlaşılan, müteahhitlerine gelir garantili köprü ve yolların, daha fazla Millete işkence olmasını önleyecek tedbirler almaktan çekinmediğimiz zaman!

□**TÜVTÜRK** muayenesi gibi aleni, resmi ve zorunlu SOYGUNLARA dur diyebildiğimiz zaman!

□Kırmızı çizginin sadece kadınlar için değil, tüm insanlar için çekilmesi gerektiğini, şiddetin cinsi ve ideolojisinin olamayacağını anladığımız ve konuşmaya başladığımız zaman!

□Batıl ve sapkın zihniyetli Avrupa'dan devşirme kanun ve sözleşmelerle Müslüman Milletimizin huzur ve esenlik bulamayacağını, kendi kadim kültürümüzün ışığında mevzuat üretmemiz gerektiğini anladığımız zaman!

□Müslüman halkımızın gıdasını, ilacını, medikal ürünlerini, temizlik maddelerini ve bilim ürünlerini domuz ve domuz menşeli maddelerin işgalinden kurtardığımız, domuzun alternatifi helal ürünleri kullandığımız ve vitrin süsü olmaktan öteye gidemeyen **Türkiye Helal Akreditasyon Kurumunu** tam yetkili ve etkili çalıştırabildiğimiz zaman!

□Getirildiğinden beri cinayet ve şiddet olaylarını patlatan, yuvaları dağıtan batıl ve sapkın davranışları meşrulaştıran İslam ve Aile düşmanı CEDAW-İstanbul Sözleşmelerini çöpe atabildiğimiz zaman!

□Boşanmış çiftlerde çocukların bir intikam aracı olarak kullanılmasını önlediğimiz, çocuğun ebeveynleriyle yeterince yaşayabilme haklarını teslim edebildiğimiz zaman!

□Çalışanların haklarını teslim edebildiğimiz, geçmişte **EYT** (emeklilikte yaşa takılanlar) gibi haksızlığa maruz bırakılanların sorunlarını gidererek, ahlaklarını ve beddualarını önlediğimiz zaman!

□ Kovid gibi salgınlarda en ön safta görev yapan sağlık personelinin kötüleşen özlük haklarını düzeltmek yerine, kuru övgü ve alkışlarla idare etmelerini istemediğimiz zaman!

□Her fırsatta başkalarını eleştirmek yerine biraz da kendi içimize dönerek nefis muhasebesi yapabildiğimiz, etrafımızdaki garip ve muhtaçları gözetebildiğimiz, Allah'ın verdiği nimetlere az çok demeden koşulsuz şükretmeyi öğrenebildiğimiz zaman!

□Dünyada ölmeyecekmiş gibi çalışırken, ahiretin yurdunun da hak olduğunu unutmadan, temel ibadetlerimizi kesintisiz sürdürebildiğimiz zaman!

Her şeyi yazmak mümkün ve haddim içinde değildir. Her yazdığımı mükemmel uyguladığımı iddia etmekte öyle! Nefsimle birlikte, kendini Mü'min ve Mü'mine kabul eden kardeşlerimle paylaştım bu maddeleri.

Bir kısmı kişisel, bir kısmı toplumsal, bir kısmı da Devlet aygıtının görev ve sorumlulukları arasında yer alıyor. Kişiler toplumları, toplumlar da devletleri şekillendirir. Doğru yola girebilmek için talep etmek gerekir. Talep sadece dilde kalırsa faydasız ve etkisiz olur. Talebimizi gayretle çalışarak desteklersek fiili dua yerine geçer ve gerçekleşir.

Allah'ın bir sünneti de dünyada kim olursa olsun çalışana karşılığını vermesidir. Bu yüzden, dinleri batıl olduğu halde kafirlerin bir kısmı teknik ve ekonomik açıdan Müslümanlardan

üstün hale gelmiştir. Sorun İslam'da değil, Müslümanlardadır!

Yüce Allah bizlere artık daha şuurlu ve gayretli olmayı nasip eylesin. Kalplerimizi ve güçlerimizi Hak yolunda birleştirsin!

Amin...

Görsel kaynağı: <https://pxhere.com774766/en/photo/>

Doğduğumuz Ev ve Aile Kaderimizin Temelidir!

Bu tespiti kendi yaşantımdan kesitler paylaşarak sunacağım.

Küçükken hep anne ve babamın çok kuralcı, sürekli uyarı veren, biraz pasif insanlar olduğunu düşünürdüm.

Babamın bizleri karşısına alarak, evde ve sokakta nasıl davranmamız gerektiğini kendi bilinci ile aktarmaya çalışmasını, özellikle annemin hiç bitmeyen sabır ve istikrarla tembihlerde,

telkinlerde bulunmasını ve kendilerine göre bizi terbiye etmeye çalışmalarını pek anlayamazdım. Biraz daha büyüyerek etrafımda gözlem yapabilir hale gelince, ailem ile başka ailelerin farkını anlamaya başlamıştım.

Özellikle bir komşumuzun ailecek yaşantıları dikkatimi çeker sürekli onlarla muhatap olduğumuz için mecburen seyrederdim. Bu aile ile kültür ve sosyo-ekonomik durum açısından çok farklı değildik. Fakat anne ve babalarımızın tutumları oldukça farklıydı.

Benim annem ve babam etrafına duyarlı olan, komşular rahatsız olur diye bizi gürültü yapmamamız için sürekli uyaran kimselerdi. Yaşlı bir teyze yolda kalmışsa ona su ve yiyecek ikram eden, komşularla selamı sabahı bilen, güler yüzlü insanlardı. Evimiz ise komşuların rahatça girip çıktığı, evleri kirlenir diye evde oynamasına izin verilmeyen komşu çocuklarının bile gelip rahatça oynadığı, kavganın ve gürültünün çok görülmediği sıcak bir yuva idi.

Fakat karşı komşumuz olan anne ve baba bu değerleri pek önemsemezdi. Evlerine genelde misafir kabul etmez ve sürekli kavgaları eksik olmazdı.

Çocukları da kendileri gibi geçimsiz, asabi, yalancı ve merhametsiz yapıda yetişmişti. Onlarla her oyun oynamamızda ya canımızı yakarlar ya da eşyalarımıza zarar verirlerdi.

Bir defasında, bizler henüz küçük yaşlardayken birisi bu aileden olan iki çocuk sokakta oyun oynarken tartışmış ve birbirlerine vurmuşlardı. Bu ailenin babası olayı duyar duymaz eline aldığı bir sopayla diğer çocuğun evine baskın yaptı ve çocuğun babasının kafasını vurarak kanatmıştı. Bu saldırganlığını da çocuklarına “bizim kim olduğumuzu bilsinler” diye övünerek anlatmış ve bizler de tüm bunlara şaşkınlık içinde şahit olmuştuk.

Fakat bir başka gün kardeşim ile arkadaşı oyun oynarken kavga etmiş ve bağırma sesleri sokaktan gelince annem de hızla sokağa çıkmıştı. Ben de eyvah kavga büyüyecek diye korkarken; annemin onların yanına varınca başlarını okşadığını, güzelce oynamaları gerektiğini, anlaşılırsa evde yaptığı çörekten ikram edeceğini söylediğini duydum. Kardeşim ve komşu çocuğu hiçbir şey olmamış gibi ellerinde çörekle güzelce oynamaya devam ettiler!

Bu komşumuzun büyük kızı bize oturmaya gelmişti. Geldiğinde ablama yeni alınan terlik hoşuna gittiği için giymiş ve evine giderken de eteğinin altına saklayarak götürmüştü. Annem tüm bu olanları gördüğü halde, çocuktur annesi fark eder gönderir diye beklemişti. Şimdi söylersem koca kız utanır ayıp olur diye terliği geri istememişti. Fakat sonra ne ablamın terliği

ne de bir özür geldi. Meğerse diğer çocuklarının da etraftan eşya çalarak getirdiklerinde, annelerinin onlara kızmadığını, hatta kendisinin de gelen eşyaları sevinerek kullandığını üzümlere öğrenmişim.

Henüz 8-9 yaşlarındayken kardeşlerimle bahçede oyun oynuyordum. Çamurdan pastama mum ve süsleme için yan komşunun ağacından bir parça dal koparmışım. Bunu gören rahmetli babamın bana ne kadar çok kızdığını halen hatırlıyorum. Bir daha her hangi bir ağaca zarar vermek mi? Başkasının bir şeyini izinsiz almak mı? Vallahi yolda para görsem almam ve almadım da!

Diyeceksiniz ki filmin sonu nasıl bitti? O aileye ne oldu? Ailenin özellikle oğulları büyüncü mahalleli başta olmak üzere herkese zarar vermeye başladılar. Sonra iki oğlu da hapse girdi. Biri gasptan, diğeri de hırsızlıktan. Kızları da okumadılar. Vasat bir şekilde hayatlarına devam ediyorlar. Bildiğim kadarıyla halen ailelerinden gelecek maddi yardımlara muhtaçlar maalesef.

Peki ya bize ne oldu? Çok şükür anne ve babamın sevgileri ve fedakarlıkları sayesinde onca fakirliğe ve sorunlara rağmen; vatanına milletine hayırlı bir öğretmen, iki hemşire, iki terzi, bir makine operatörü olarak hayatımıza devam ediyoruz. Hepimiz güzel insanlarla hayatlarımızı birleştirdik, evlendik. Çocuklarımız oldu. Şimdilerde anne ve babamızın bizleri ne kadar güzel yetiştirdiklerini evlatlarımıza anlatarak, tıpkı onlar gibi örnek olmaya çalışıyoruz.

Yüce Allah bütün dostlarımıza hayırlı evlatlar ve komşular nasip eylesin. Sevgili Peygamberinin yoluna sadık olanlar arasına karıştırsın...

Fatma ÖZÇELİK

Sosyolog, Sosyal Hizmet Uzmanı, Karakter ve Değerler Eğitimi Uzmanı

Türkiye Aile Meclisi Yönetim Kurulu Üyesi

Görsel

kaynağı:

<https://i.pinimg.com/originals/e9/f3/e6/e9f3e64c2e261b6f430431cc0dccc0eb.jpg>

Paradigmamızı Deęiřtirmemiz Lazım!

Paradigma nedir?

Dünyayı ve olayları değerlendirirken referans aldığımız bakış açısı, düşünce yapısı veya algılama sistematiğidir.

Biz Türkiyeli Müslümanlar, maalesef günü geçmiş paradigmaların esiri olmaya ve kısır döngüler içinde enerjimizi boşa serf etmeye başladık.

Yılın hemen her gününe denk gelen, geçmişteki bir olay veya yaşantı var. Geçmiře yönelik paradigmamızın 2 klasik yansıması var:

- 1- Güzel sonuçlanan olayları abartarak kutluyor ve bugünkü ataletimizi gizleyen kurumsal veya kişisel övüntülerle avunuyoruz.
- 2- Kötü veya kötüleşen olayları bugün yaşanmış gibi hatırlayıp sebeplerini fazla irdelemeden faillerine sövüyoruz veya sövemesek de eleştirerek sanki bugünün cihadını yapıyormuş gibi yine kurumsal veya kişisel avuntular yaşıyoruz.

Tarihsel olayların günümüze yansması övünme veya dövünmeyle sınırlı kalmamalıdır!

Bu kısır paradigmanın günümüze ve geleceğimize faydası yoktur! Çünkü bu bakış açısı dost ve düşman olarak sınıflanan gruplar arasındaki ayrılığı derinleştirmekten, yeni çatışma alanları oluşturmaktan ve gelişmelere ket vurmaktan başka bir işe yaramaz!

Bırakın 90 yıl önceki olayları, dün meydana gelen basit bir kazayı bile geri çevirme, olmamış gibi gösterme imkanımız yok!

Harcadığımız her saniye şimdi tarih oluyor! Öyleyse tarihle kavga etmek veya içi boş ve faydasız gururlanma seansları yaşamak yerine; yaşananlardan faydalanmayı, gelişmeyi öğrenmemiz lazım! Bunun için de köklü bir zihinsel dönüşüm, yani paradigma değişikliği şart geliyor.

Mesela; Bugün 1 Kasım 2020, yakın tarihimize baktığımızda 1 Kasım 1928’de Harf Devrimi yapılmış. Arapça alfabesi kaldırılarak, yerine Latin alfabesi getirilmiş. Elbette çok önemli ve etkili bir olay. Milletin eğitim ve öğretim hayatından geçmişle ilişkilerine kadar, her şeyi etkilemiş, adeta kültürel bir resetleme etkisi doğurmuştur.

Harf Devriminin üzerinden tam 92 yıl geçmiş. Devrimi o gün yaşayanların şaşkınlığını sonradan gelen nesiller yaşamadı. Tam tersine, Arapça metinlerle ilk karşılaştığında şaşkınlık yaşadı ve Kur’an Kursları marifetiyle öğrenmeye çalıştı. Kur’anı Kerim’i rahatça okuyanlar dahi, harekesiz ve kendine has sistematığı olan Osmanlıca’yı hemen sökemezler. Bu durum da hep söylenen “torunun dedesinin mezar taşını okuyamadığı” sonucuna götürür.

Eskiden eleştiri imasının bile yapılamadığı devrim kanunları hakkında, daha rahat konuşabildiğimiz bu zamanlarda dahi, kuru kuruya kötölemekten başka ne yapıyoruz? Her yıldönümünde; harf devrimi milleti 1 gecede cahil bıraktı, şapka kanunu yüzünden insanlar asıldı gibi şeddeli hatırlatmaların, biz bugün yaşayanlara ve gelecek nesillerimize faydası nedir? Torunlarımız bizi nasıl anacaklar? -Doğru dürüst bir şey yapmadılar ama, haklarını yemeyelim geçmiş i iyi eleştirdiler, ne zaman başları ağrısa tek parti uygulamalarına saydırdılar, o da olmadı mı başörtüsüne ne biçim zulüm vardı diyerek hamaset parçaladılar mı desinler?

Şunu artık anlamamız gerekir: Olan olmuştur, hayrı da şerri de birlikte yaratılmıştır. Hayrı ve şerri olanlar da karşılıklarını mutlaka mahşer günü görecektir. Başkalarının hayır ve şerlerini

ağzımızda sakız yapmak bize fayda sağlamaz!

Paradigmamızı değiştirerek hayırları çoğaltmaya, şerlerin etkisini gidermeye ve yeni şerlerin oluşmasını önlemeye dönük hazırlıklar yapmalıyız. Bu da ancak çalışmayla, samimi gayretle ve önyargısız diyalogla başlar. Ön yargısız olmak, temel değerlerimizi bir kenara bırakmak veya yok saymak değildir. Temel değerlerin ışığında, yeni açılımlar yapabilmenin yolunu aramaktır. 3 kuruşluk dünyanın siyasi iktidarını elde etmek için, siyasi partilerin canhıraş çalışarak rakiplerinden taraftar kazanmaya çalıştığı bir ortamda, sonsuz ahiretimiz için nasıl bu kadar umarsız ve ayarsız davranabiliriz? Allah-u Teala, her bir kuluna son nefesine kadar hakka yönelme fırsatı ve imkanı vermişken, sırf siyasi görüşleri veya inançlarında nüans farklılıkları için, insanları nasıl tekfir edebilir veya iflah olmamakla itham edebiliriz? Bize bu hakkı kim verdi?

Günün konusu olduğu için, harf devriminden yola çıkalım. Bugün imkan olsa da tersine harf devrimi yapılırsa, yine aynı facia yaşanacaktır. Bırakın Osmanlıca'yı, doğru dürüst harekeli Arapça okuyabilenlerin dahi sayıca azınlıkta olduğu bir zamanda, bu yöntem makul görülemez. Sosyal ve kültürel gelişimler zaman içinde olgunlaşır. Tarihle kavgaya eden paradigma yerine, olan durumu kabul eden, akışa geçen ve gelişmeye odaklanan bir paradigmayı uygulamaya koymalıyız. Eğitim sistemini Amerikan Fulbright hegemonyası ve müstemleke eğitim komisyonundan kurtararak, Osmanlıca ile barışık ve en az İngilizce kadar değer verilen bir müfredata geçebiliriz. Fiilen uygulanamaz hale gelen ve hayatın gerisinde kalan kanunlarımızı güncelleyebilecek iletişim ve koordinasyon becerilerimizi geliştirebiliriz. Kanunda ne yazarsa yazsın, Q,W,X gibi harfler, bütün yazılı metinlerde ve resmi belgelerde kullanılmaktadır. Hayatla kavgaya edilmez, uyum sağlanır ve gelişme yolları aranır. Kul yapısı kanunlardan, sonsuza dek süren kapsam zenginliği de beklenemez. Geçmişle kesintisiz yapılan kavgalar ve eleştiriler, ilerlemenin önünde aşılmaz engeller doğuruyor! Babasına sövdüğünüz bir adamla anlaşabileceğinizi mi sanıyorsunuz?

Şapka kanunu bugün fiilen kadük olmuştur. Bütün memurlar giymek zorunda olduğu halde, kimse bu konuda yasal takibe uğramamaktadır. Kanunun hayattan kopan yönünü ele alıp düzeltme veya iyileştirmeye odaklanmak yerine, her sene bozuk plak gibi şapka yüzünden idam edilen hocaları, Şalcı Bacıyı veya gemiyle top ateşine tutulan Rize'yi konuşmaktan bıkmadık mı? Bunların üzerinden kavgaya yolları aramak yerine, hayattan kopan yasaları revize etmeye veya geliştirmeye çalışmamız daha iyi olmaz mı?

Kısacası;

Haddinden fazla şiddet, gayedeki hikmeti yok eder, demiş büyüklerimiz. Geçmiş unutulmasın diye yaptığımız kronik hatırlatma ve eleştirilerin üzerine sağlıklı bir çaba koyamadığımız için, sorunlarımız da kavgalarımız da devam ediyor. Paradigmamızı değiştirerek; bugüne ve hatta geleceğe odaklanmaya, iyilikleri arttırmaya, kötülük nedenlerini azaltmaya davet ediyorum.

Arz ederim...

Görsel kaynağı: <https://davidjakesdesigns.com/ideas/2018/8/21/mindset-lens-and-focus>